

Les germanes Labèque obren a quatre mans les portes del jardí de les fades a Peralada, guiant un viatge musical des del conte infantil al minimalisme contemporani

- **Les pianistes franceses proposen un recorregut sensorial i emocional, que ofereix tres maneres diferents d'entendre la fantasia, cap a on habita l'imaginari**
- **Les dues intèrprets han demostrat amb virtuosisme que la fantasia, lluny de ser una via d'evasió, pot ser un camí de retorn cap a allò que és essencial**

Peralada, 11 de juliol de 2025.- El recital d'avui del Festival Peralada, a l'església del Carme, protagonitzat per Katia i Marielle Labèque ha suposat una experiència de bellesa refinada i subtil fantasia sota el títol *Le jardin féérique (El jardí de les fades)*. El programa, amb obres de Maurice Ravel (1875-1937), Franz Schubert (1797-1828) i Phillip Glass (1937) ha estat pensat per transitar diversos mons imaginaris, proposant un viatge sonor a través de tres universos estètics: el món narratiu dels contes, la profunditat emocional romàntica i l'abstracció hipnòtica contemporània. Tres formes de fantasia, tres llenguatges que, en mans d'aquest duet excepcional, s'han convertit en un recorregut d'alta intensitat artística.

L'escenari del concert, la nau de l'església del Carme, s'ha transformat simbòlicament en un jardí habitable, un espai interior on la música desvetllava emocions, records i somnis. D'aquesta manera, el títol *Le jardin féérique* transcendia la referència directa a Ravel per esdevenir metàfora del genius loci que el festival reivindica enguany: un lloc habitat per l'esperit, on la creació artística pren forma a través del vincle entre obra, intèrpret i

espectador. El programa s'ha obert amb *Ma Mère l'Oye*, de Maurice Ravel, una suite formada per cinc moviments concebuda inicialment per a infants, però en què el compositor desplega tot el seu refinament i capacitat evocadora. L'execució de les germanes Labèque ha subratllat la delicadesa del traç, amb una lectura precisa però sempre suggeridora. La *Pavana de la Bella dorment* ha obert el cicle amb una subtilitat vaporosa, on cada frase semblava suspendre el temps, com la princesa del conte de Perrault: «Dormint durant cent anys, la jove princesa jeu sumida en un son profund encisat...»

A *Petit Poucet*, la història d'En Patufet s'ha transformat en un relat sonor de passos vacil·lants, de murmuris del bosc i de camins perduts. El diàleg entre els dos pianos ha esdevingut una narració encadenada, amb una línia melòdica que serpentejava com els bocins de pa que el petit heroi deixava enrere. *Laideronnette, emperadriu de les pagodes*, introdueix les ressonàncies orientals i textures que les intèrprets han fet emergir amb una plasticitat remarcable. Les petites figures de porcellana que serveixen l'heroïna s'han pogut imaginar dansant sobre les tecles: «Els instruments diminuts toquen per a ella mentre somia amb la seva transformació.»

Els *Entretiens de la Belle et de la Bête* ha estat potser el moment de més teatralitat. Bella i Bèstia han dialogat en sons, amb un dramatisme contingut que es resol en la transformació final de la Bèstia en Príncep. Finalment, el moviment que dona nom al concert, *Le jardin féerique*, ha desplegat una serenitat lluminosa i esperançadora. El jardí desperta a la vida i, amb ell, tot l'imaginari de la vetllada. Les pianistes franceses han estat capaces de construir una atmosfera gairebé etèria i «els jardins s'illumina amb la vida, la música i l'amor.»

El segon bloc del programa, la *Fantasia en fa menor* de Franz Schubert, ha obert una nova dimensió musical i emocional. Si amb Ravel érem al territori de la fantasia infantil, aquí s'ha imposat una fantasia més madura, interior i introspectiva. Composada pocs mesos abans de la mort del músic, la peça concentra una càrrega lírica i dramàtica que les germanes Labèque han

sabut canalitzar amb intensitat i naturalitat. L'*Allegro* inicial ha destacat per la claredat del discurs i el moviment central, *Largo*, ha estat interpretat gairebé com un Lied sense paraules. La seva lectura de Schubert ha preservat l'equilibri entre tensió i lirisme, sense caure en l'excés emocional ni tampoc en la fredor. El tercer moviment, *Allegro vivace*, ha aportat contrast rítmic, però sense perdre el to reflexiu del conjunt, mentre que el retorn del primer tema a l'*Allegro molto moderato* final ha fet evident la circularitat poètica de l'obra. L'acord final ha deixat una sensació de silenci suspès, gairebé religiós, com si el públic necessités un instant per assimilar el que havia escoltat. Ha estat el moment de fer un petit recés.

La continuació i tancament del recital amb *Four Movements for Two Pianos*, de Philip Glass, ha introduït un canvi radical de llenguatge, però no de to. Si fins el moment les germanes Labèque havien compartit instrument, per interpretar l'obra de Glass han tocat cadascuna un piano. En aquesta peça la fantasia s'ha manifestat com a repetició, com a estructuració gairebé arquitectònica de patrons rítmics i motius breus. Les germanes Labèque, molt precises, han desplegat la seva complicitat tècnica en un repertori que requereix sincronia absoluta i resistència. Amb una energia constant, les germanes han transformat la reiteració en motor expressiu. L'obra, tot i la seva abstracció, no s'ha percebut com una freda construcció, sinó com un viatge mental: el jardí encantat s'ha convertit ara en laberint hipnòtic, on la imaginació es desplaça per estructures sonores d'una força persistent. En el darrer dels quatre moviments de la peça, la torrentada de notes provinent dels pianos ha fet que, per uns instants, el públic contingués la respiració que ha desembocat, després d'uns segons de silenci quan ha sonat la darrera nota, en una ovació final, unànimement càlida, com a resposta d'un públic captivat per la proposta.

Les ovacions han tingut premi, un parell de bisos magnífics. El primer, les dues pianistes al davant d'un sol teclat ha interpretat *Le jardin de Dolly* de la suite *Dolly, Op. 56* de Gabriel Fauré, i el segon bis, a dos pianos, ha estat una elèctrica interpretació de la peça *Jet song*, del musical *West Side Story*. Avui, en aquest jardí imaginari habitat per fades, emocions i formes, les germanes

Labèque han demostrat que la fantasia, lluny de ser una evasió, pot ser un camí de retorn cap a allò essencial.